

Volby řekly "NE" radaru

Dva a půl roku už trvá boj proti americké základně v ČR. Většina obyvatel je stále proti a žádá referendum, navzdory propagandistické kampani, navzdory zastrašování.

Je třeba to dotáhnout do konce

Dvakrát proti základnám

V úterý 21. října uspořádala Iniciativa Ne základnám demonstraci proti schvalování proradarových smluv. Ten den bylo totiž na program poslanecké sněmovny zařazeno jejich první projednávání. Na Náměstí Jana Palacha, kam byl začátek demonstrace svolán, se sešlo na 1000 lidí. Po krátkých projevech, ve kterých zástupci Iniciativy zdůraznily to, že postoj politiků k radaru se promítl do výsledku voleb, a že je potřeba nadále svůj tlak na politiky udržovat.

Protestní pochod se poté vydal směrem přes řeku k americké ambasádě. Na místě pak zahrnul a pokusil se dojít až k poslanecké sněmovně. Už na začátku Sněmovní ulice mu však do cesty vstoupil oddíl policistů a v zápětí bylo vidět řadící se těžkooděnce. Přimo před sněmovnu se tedy dojít nepodařilo, nicméně akce byla úspěšná i přes vytrvalé mlčení drtivě většiny medií o tomto protestu.

Jen o týden a pár dnů později se konala na Filosofické fakultě UK konference s názvem „Protiraketová obrana USA v Evropě“. Akce se zúčastnila řada hostů, mezi jinými Jan Neoral, starosta obce Trokavec a člen Ligy starostů proti radaru, Filip Ilkowski z polské Iniciativy proti válce, Kate Hudson z britské CND, Lubomír Zaorálek, místopředseda poslanecké sněmovny, Martin Kloubek z Greenpeace a řada dalších. Video z konference se postupně objevují na webových stránkách Iniciativy Ne základnám.

Tato konference byla pokračováním snah Iniciativy ve vytváření debaty o systému protiraketové obrany a jeho kontextu.

Den "národní jednoty"

28.10.2008 svolali nacionalisté z Národní strany (dále NS) demonstraci na pražské Václavské náměstí pod heslem: „Den národní jednoty“. Tato „politická strana“ neuspěla v letošních krajských volbách (získala 0,01%), avšak pokračuje ve své předvolební kampani, tentokrát pro volby do Evro-parlamentu (červen 2009), v jejichž rámci pořádali zmíněnou demonstraci. Této demonstrace jsem se též zúčastnila společně s cca 40 dalšími lidmi, kteří tuto pravicově extremistickou „stranu“ považují za nebezpečnou a nesouhlasí s názory „lídrů“ této „strany“.

Kromě Romů leží národovcům v žaludku i cizinci a homosexuálové, které označují za „úchyly“.

Na modrých stránkách NS se můžete dozvědět, že strana hledá nové členy do tzv. „národní gardy“. Ty se mají stát ozbrojenou složkou, která bude „dohlížet na pořádek“.

Protidemonstraci uspořádala nová Inicativa Studenti proti rasismu. Naše skupinka 40 lidí, nesouhlasící s veřejnými projevy NS byla „držena“ v obklíčení policistů v horní části Václavského náměstí, nebyl nám umožněn volný pohyb, ač demonstrace byla nahlášena pouze v prostředku horní části náměstí. Celá demonstrace NS byla ukončena pražským magistrátem, když jeden z mluvčích NS začal provolávat rasistická hesla.

MARTINA LANDERGOTT
celý článek na www.socsol.cz

Současný levicový diskurz na Filosofické fakultě UK v Praze

Cílem semináře je seznámit studenty se současnými filosofickými autory, kteří se hlásí k levici, a jejich teoriemi. V rámci semináře budou podniknuty také exkurzy do sociologie, politologie a ekonomie, aby bylo možné pochopit jednotlivé teoretické postuláty v jejich šíři.

Součástí semináře bude i četba a výklad vybraných textů z dané problematiky podle koncepce přednášejícího. Jako doplněk může být promítnut film, po němž bude následovat diskuse.

Přesný program semináře naleznete na ufar.ff.cuni.cz

**čtvrtek,
19.10 - 20.45,
místnost 217,
hlavní budova,
Nám. Jana Palacha**

Volební shon

Volební výsledky jsou 13:0 ve prospěch sociální demokracie v krajských volbách, stejně drtivě bylo vítězství v Senátu a afroameričan se stal prezidentem USA. České i americké volby měly něco společného.

Tím společným byla touha po změně. Někdy artikulovaná, někdy ne. Ale rozhodná a kategorická. V ČR se nashromáždilo hned několik důvodů, proč lidé přišli k volbám a hlasovali proti vládě. Jsou konec konců všeobecně známy: sociální reformy, radar a arogance s jakou vystupuje premiér Topolánek. A zatímco o sociálních reformách, tedy zredukování na poplatky, se v médiích před volbami mluvilo pořád, o radaru padlo slovíčko jen málokdy. Přesto byl radar jednou z důležitých složek při rozhodování lidí. Soudit tak můžeme nejen z dlouhodobých průzkumů CVVM, ale také z jejich reakce na kampaň Iniciativy Ne základnám „Nevolte kandidáty pro radar“. Na mail Iniciativy přišla řada mailů, které děkovali za tento „volební kompas“, řada dalších se ptala na to, koho tedy volit.

Dalším motivem, společný i voličům v USA, byla touha po změně. Sociální demokraté žádnou skvělou alternativou nejsou, ale protože ODS je tak strašlivá vládní strana, že vše je lepší, než oni, získala soc. dem. nebývalou podporu. Ale ne díky tomu jaká je, ale spíše navzdory tomu jaká je.

Stačí se podívat na otázku radarové základny. Sociální demokraté mohou, a je to jen na nich, udělat jeden rozhodný krok, aby celý projekt v ČR zastavili: deklarovat, že pokud vyhrájí volby, tak i případně schválené smlouvy vypovědí. Místo toho přišel Jiří Paroubek s tezí o tom, že bychom měli počkat, až jak se to vyvine v USA. Čeká sociální demokracie na to, až se moci ujme „hodný“ Barack Obama a ze „zlého, bushovského“ radaru se stane „hodný, obamovský“? To přeci už budou jiné

Spojené státy, ujišťuje nás Jiří Paroubek.

V USA lidé volili Obamu také proto, že už měli dost republikánů s jejich otevřeným rasismem vtěleným do protimigračních zákonů, zničující ekonomickou politikou a válkou, která se vede pro zisky korporací, ale na účet obyčejných Američanů. Obama a jeho tým zatím v otázce radaru vyčkávají. Drží se osvědčené taktiky říct ano i ne najednou. Tak Barack Obama sice souhlasí s protiraketovou obranou, ale jen pokud bude dobře fungovat a bude tou správnou odpovědí na hrozby.

Vraťme se ale zpět do ČR. Volební vítězství sociální demokracie s sebou přineslo i dvě důležité novinky. Zaprvé, KSČM se bude podílet na krajských vládách. Sice jako „podpora z řad opozice“, ale přesto. V některých krajích získají

komunisté i místa v radách a kontrolních orgánech. Pravice deníky spustily hysterickou kanonádu o znárodnování a rudých krajích. Že by si chtěla sociální demokracie vyzkoušet, jaká bude reakce veřejnosti na případnou menšinovou vládu s podporou KSČM po parlamentních volbách?

Zadruhé, se odstartoval vnitrostranický boj v ODS, který vede k oslabování vládní koalice, jehož nejnovějším výsledkem je nabourání Julínkových zdravotnických reforem. Do oslabené pozice Topolánka a Julínka se opřeli obě menší strany. Možná premiérovi vytanulo na mysl ono známé stupňování: přítel, nepřítel, koalici partner.

A v oslabení se špatně prosazuje to, co je už dva a půl roku předmětem trvalého odporu, tj. cizí vojenská základna.

JAN MÁJÍČEK

Pracovní podmínky v 21. století

Během léta jsem se rozhodl prozkoumat v jakých podmínkách jsou nuceni pracovat někteří naši spoluobčané. Nechal jsem se zaměstnat jako hlídač v bezpečnostní firmě IBIS. Náplní tohoto zaměstnání bylo předcházet požáru uhlénoho prachu a hlídat stroje v těžební oblasti dolů Bílina. K přijetí bylo nutné absolvovat znalostní test se zaměřením na způsoby hašení případného požáru. Na závěr jsem obdržel pracovní oblečení ve formě starých, obnošených a děravých maskáčů.

Další den jsem již byl dovezen na místo hlídání. Pracovní podmínky byly srovnatelné s rozvíjejícím se kapitalismem druhé poloviny 19. století, samozřejmě s rozdílem délky pracovní doby. Každá hlídačská stanice je malá budka o přibližných rozměrech 2x2 metry bez elektřiny a vytápění. Zajistit elektřinu by přitom nebyl žádný problém, vzhledem k tomu, že se hlídačská stanice nachází pouhých pár metrů

od šachetních strojů, které elektřinu mají. V zimě se přeci z jejich světél nezahřejete. Podlaha byla zbarvena černou barvou od uhlénoho prachu. Místo k sezení neexistovalo, krom prohnílého kousku molitanu, který byl nasáklý špínou (židle byla na místo

dodána přibližně po týdnu, poté co jsem o ní opakovaně žádal). To celé, jak jinak, za minimální mzdu (pracovníci vydělávají v průměru přibližně 50 korun za hodinu). Naneštěstí díky současným socioekonomickým podmínkám v severních Čechách mají vykořisťovatelské

firmy stále dostatek pracovních sil a na místo snahy o zlepšení podmínek hodné lidské důstojnosti je jejich filosofie následující: nelíbí se ti u nás? Tak tu nepracuj, na tvé místo čeká ve frontě dalších 10 lidí. Firma IBIS na svých internetových stránkách deklaruje, že má přibližně 1000 zaměstnanců. Má zastoupení v celé republice. Pro zajímavost můžete porovnat fotky z jejich oficiálních stránek s těmi, co jsem pořídil já. Odbory v této firmě samozřejmě neexistují, stejně jako v mnoha jiných. Ti, kdo se snaží nějakým způsobem změnit pracovní podmínky, nejsou vítáni. Založení odborů a s tím související snaha o zlepšení podmínek práce je pro nadcházející léta velkou výzvou pro všechny, jimž nejsou pojmy jako sociální citění a solidarita cizí. Stávající situaci je zapotřebí co nejrychleji změnit, přeci se nelze vracet o 150 let zpět.

DAN JAKUBEC

Malý odborářský zázrak

Odbory vyhlášená jednohodinová generální stávka letošního 24. června nebyla moc úspěšná. Mělo se protestovat proti vládním reformám formou, která tu nebyla od roku 1989.

Vůdcové odborářských svazů před akcí avizovali naprostý stop pražského metra a měli "se přidat" i tramvaje a autobusy. V den velké stávky si však uživatel pražského MHD mezi jednou a druhou hodinou skoro ničeho nevšiml, pokud neměl nadprůměrně dobrý sluch a rozluštil drmolání z ampliónů v metru, které hlásily „podporu stávce“, zatímco řidiči jezdili jakoby nic.

Organizace stávky mezi obyčejnými odboráři i neodboráři byla v Praze, na rozdíl např. od Brna, žalostná. Jednak existuje v pražském Dopravním podniku vedle sebe 14 různých, částečně si konkurujících, odborových organizací, jednak chyběly jasné instrukce pro řadové pracující, jak se během stávky přesně chovat. To vedlo k demoralizaci již předem a ti, kteří ke stávce odhodláni byli, se cítili izolovaní a vydání napospas nátlaku šéfů.

V mrňavé vozovně Střešovice se však stal malý zázrak. Střešovická vozovna je známá především svými historickými tramvajemi. Před stávkou ignorovaná jak vedením podniku, tak vedením odborů, byly Střešovice nakonec vedle Hostivaře jednou z pouhých dvou pražských tramvajových vozoven, kde stávka byla stoprocentní.

Solidarita mluvila s pracovníkem, který byl jedním z účastníků tohoto nečekaného úspěchu a který se kvůli obavám z represí přál zůstat anonymní.

Od té doby, co byla stávka vyhlášená, tak já to v šatně ráno nebo při obědě a tak dost často nadnášel jako téma, co budem dělat my. Vesměs tomu, jak to bývá, lidi vyjádřili podporu, aspoň tam nikdo nemluvil proti tomu. Tu debatu jsem živil, ne aby to bylo otravování, ale prostě jsme o tom postupně mluvili.

My jako dělníci z depa se tak teda domluvili, že jo, že do toho jdeme. Tak jsem pak furt chodil za předsedou dílenského výboru, tak 14 dnů předem: „Tak hele, tak jak uděláme tu stávku?“

A on se vymlouval, ten se kroutil jak had. Furt že ještě nic neví, že mu nic neřekli, nějaké jakési tajemné vedení, které mu má říct co. „Příští týden budu vědět.“

Žádné hlasování nebylo, nějaká schůze, nějaký stávkový výbor taky nebyly. Já jsem to navrhoval, že bysme se měli sejít a založit stávkový výbor. To zas jiní lidi říkali: "No od toho je dílenský výbor." „Ale my jsme přece od jiných odborů, nás nereprezentuje dílenský výbor, ten je od vašich odborů, většinových.“ To se samozřejmě nesešlo nic.

Tak za týden jsem zas šel za předsedou dílenského výboru: „Zítra budu vědět.“ Atd.

atd. Nakonec to došlo k tomu, že den předem bude vědět.

No, den předem taký nic nevěděl, takže zítra prý snad uvidí. Ve finále radši nepřišel do práce, nechal si dát směnu tak, aby přišel až po stávce. Takže do poslední chvíle neby-

že se přeruší práce, vyznačí se v knize příchoďů, že se hodinu stávkovalo. A ještě jsem řekl: „Transparent je, tak ho dáme na bránu.“ „Jasný!“

Pak jsem šel za jedním tím člověkem, který je taková ta přirozená autorita, takový tro-

ky s nápisem „STÁVKA“. A tak jsme tam tu hodinu přečkali na té bráně.

Pro vedení podniku byla naše stávka rozhodně překvapení. Všem vozovnám se věnovali a od stávky je nějakým způsobem odradili, a na Střešovice nějak pozapomněli.

Tvrdili např., že stávkující ztratí na tento den nárok na stravenku, což je naprostý nesmysl. Další věc bylo, že napsal takový dopis Antonín Dub, bývalý předseda tehda dost bojovných odboru OSPEA, který teď dělá poradce generálnímu řediteli. Ten využil svého dobrého jména z těch dob, kdy ještě dělal odborového předáka, a napsal dopis řidičům tramvají, ve kterém jim rozmlouval tu stávku s tím, že to je čistě kampaň Štecha, který kandiduje do senátu. Ředitel se nechával mocrkrát slyšet, že je proti té stávce, že je politická a podobně.

I odbory v podstatě rezignovaly, aby tu stávku organizovaly, všichni akorát vyzvali. Ale aby dělali tu mravenčí práci „Ty se postavíš tamhle a ty tady“, to tam nebylo.

Dohra

Po stávce se někdo z ma-

lo jistě, jestli se to podaří.

Den D

Tak to jsme teda udělali tak, že jsem připravil ten transparent předem. A v ten den už od rána jsem říkal, že teda dneska tu stávku uděláme. „Jasný!“

Domluvili jsme se, jak vlastně ta stávka má vypadat.

chu rebel: „Jak to uděláme?“ A bylo to věcí okamžiku, to bylo šíleně důležité. Zeptal jsem se: „Pomůžeš mi s tím transparentem?“ A on: „Najednou tam tramvají, dáme ji tam.“

A najednou to jakoby šlo samo. „Jo!“

Takže jsme tam dali tramvaj do vrat, na ni vyvěsili ten nápis a ještě jsem rozdál plac-

nagementu podniku pídil po tom, kdo do brány postavil tramvaj. Stávka byla legální, s tím nemohli nic dělat, takže na nás chtěli navlíknout „Neoprávněnou manipulaci s majetkem Dopravního podniku“, což je směšné, protože tam dvacetkrát za den manipulujeme s tramvajemi podle toho, jak je potřeba, a nikoho se na nic neptáme. Teď tvrdili, že jsme manipulovali neoprávněně, protože jsme nikým pověřeni nebyli.

Přitom byla sice blokována brána, ale jsou tam dvě brány, takže v případě potřeby by tam mohla třeba porouchaná tramvaj najet do vozovny.

Náš vedoucí vlastně vůbec nevěděl, že mu vozovna stávkuje. On se to dozvěděl až z telefonu a přiběhl evidentně s tím, že mu někdo seshora volal a ptal se: „Jak to, že stávkujete?“ Tak přiběhl zeptat se, kdo to tam organizuje, načež jsme mu odpověděli, že to organizuje ČMKOS. On bez odpovědi zase odešel na takových pět až deset minut a zase přiběhl a zeptal se, kdo nám dovolil hýbat s tou tramvají. To už mohlo být tak 13.45. On nás zahnal, abysme tou tramvají zajeli zpátky do vozovny. To se mu nikdo na odpor nestavěl,

obzvlášť když jsme viděli, jak všechny ostatní autobusy jezdí, tramvaje jezdí.

A on pak prohlásil, že ho to nezajímá, kdo to tam dal, ale že jsme ho teda našťvali. Že jsme mu to mohli předem říct aspoň.

V den stávky pak vládla docela dobrá nálada, mysleli jsme si, že se našťval a že to je tím vyřešené. Tím to utichlo a i další den se nic nedělo, až třetí den začaly takové individuální výsledky, začali si volat lidi jednotlivě do kanceláře, kde mu právě kladli tu otázku, kdo tam s tou tramvají najel. Na to si nikdo nemohl vzpomenout. To bylo dopoledne.

Já jsem volal Tošilovi, funkcionáři z OSD Motol, a on tam skutečně ten den přišel a začal volat nějakým právníkům, pamatuji si, že jsem na uchu měl právníčku z ČMKOS, která nám radila.

Odpoledne se výsledky ještě jednou opakovaly, a to si už volali jenom ty lidi, kteří mají oprávnění s tramvajemi jezdit. A to tam už padaly ty otázky druhu „Máš tři minuty, abys mi řekl, kdo s tou tramvají najel, jinak to byl ty!“ Ani potom se lidem nezlepšila paměť.

Pak jsme dostali ten vytýkáací dopis o „porušení pracov-

ní kázně“ nebo tak nějak. My jsme se domluvili, že to necháme plavat, že vedoucí zřejmě potřeboval vykázat nahoře, že si sjednal pořádek. Později jsme si dozvěděl, že prý jsme tam tu tramvaj natlačili, aby nemusel říct, že nevypátral jméno a nesplnil úkol.

Smíšené pocity

Ten člověk, který mi v den stávky nakonec tolik pomohl, ten po stávce vstoupil do našich bojovnějších odborů OSD Motol. Viděl, jak nám hned po stávce přispěchal na pomoc Tošil atd. Pod tím dojmem tam vstoupili ještě další dva lidi a je nás tam teď šest. Je to malinkatá provozovna, deset dělníků, čtyři řidiči a dva průvodčí historických tramvají, takže celkem 16 lidí.

Jelikož jsme takový zvláštní provoz, výpravní schválně na dobu stávky řidičům nenapsal službu, takže nestávkovali. Dva z nich jednoznačně podporovali stávku a jeden obzvlášť se nechával potom slyšet, že se stydí za ty řidiče, co nestávkovali.

Po stávce jsou u nás teď takové smíšené pocity. Takové otázky, jestli to teda stálo za to, jak jsme byli osamocení, tak to nemělo žádný efekt,

jen že jsme si nadělali potíže. Na druhou stranu je tam ta příměs toho, že to vlastně bylo hrdinství, že jsme se zachovali rovně. Tyto dvě věci jakoby se tam hádají vnitřně. Ale nezapomnělo tam, že jsme to neměli dělat.

Spíš naopak, že tam je snaha ze strany mistrů nám to podsunout: „Co jste si pomohli? Stálo vám to zato?“ atd.

Po takové stávce není moc na co poukázat, čím jsme si pomohli. Nepomohli jsme si, protože ostatní to posrali. Spíš že my jsme odvedli svoje, a kdyby ostatní se chovali stejně, tak samozřejmě ten efekt byl jiný.

Toho jsem se bál nejvíc, aby tam nezavládl ten pocit, že celý to bylo průser a ponaučení je to přišť se na to vykašlat. Tak taková poráženecká nálada tam není.

To rozhodně ne, dokonce jak teď jsou takové signály, že by zase chtěli vyhlašovat nějakou stávku na podzim nebo co, tam není ani jediný hlas: „Já už stávkovat nebudu, já jsem z toho vyléčený.“

Spíš že za mnou chodí a říkají: „Hele, bude zase stávka!“ A tlemí se.

PŘIPRAVIL THOMAS FRANKE

Stávková vlna

V pátek 15. listopadu se uskuteční již druhá stávka v italském školství za posledních 14 dnů: zatímco 30. října se nevyučovalo na základních a středních školách, tentokrát se bude stávkovat na vysokých školách. Obě stávky jsou reakcemi na nový školský zákon, který prosadila Berlusconiho vláda.

Zákon počítá s množstvím škrtů, se zavedením známky z chování a uniformou pro žáky základních škol, a se zavedením tkz. Maestro unico v prvních letech základní školy (jedná se o učitele, který by se staral o jednu třídu, a vyučoval by všechny předměty, kromě cizích jazyků). Vláda se zaštiťuje tím, že na školách dochází k plýtvání penězi, a že nové disciplinární normy pomohou k lepšímu postihu šikany mezi žáky. Jak ale otevřeně vysvětlili někteří ministři, a také samotný Berlusconi, jde o to se vypořádat s dědictvím, které zanechalo ve školách hnutí z roku 1968 a ze 70. a 80. let. Toto hnutí, se silnou anti-autoritářskou a anti-patriarchální

kritikou, totiž podle současných „reformátorů“ zavedlo na školy zmatek a chaos. Italské základní a střední školství je sice jedno z nejlepších v Evropě (dle statistik OECD), ale v očích vládního tábora je hnízdo levičáků a libertariánů, které kazí morálku mládeže a dětí.

Plán italské vlády ale jde daleko dále: vláda nechce jen zmravnit a vnést pořádek do veřejných škol, ale chce je rovnou zničit množstvím škrtů a částečným zastavením obměny pedagogického sboru. Je totiž navýsost podezřelý, že, zatím co veřejné školství je postiženo těžkými škrtů, státní financování soukromých škol nebylo zkráceno na výdajích. Vládě jde zřejmě o to, aby

veřejné školství bylo finančně zbídačeno, s málo kvalitním a starým pedagogickým sborem, a zastaralým přístupem k žákům. Naopak soukromé školy budou dále houfně podporovány státem, a ti, kteří si to budou moci alespoň trochu dovolit, pošlou vlastní děti na soukromou školu, protože tam bude mít větší naději na dosažení kvalitního vzdělání. Jinými slovy kvalitní vzdělání (dnes přístupné všem na veřejných školách), se má stát doménou škol soukromých, a tudíž přístup k němu podmíněný sociálním původem. Navíc soukromé školy, zřízené v drtivě většině nedemokratickými institucemi jako katolická církev či soukromé nadace,

určitě naučí své žáky jak být poslušnými občany, dobrými otci svých rodin a úspěšnými podnikateli, neboli občany bez kritického myšlení, uzavřených do svého soukromí, které zajímá jen jejich vlastní výdělek.

Reakce

Berlusconiho vláda počítala s tím, že se italská společnost, vyděšená umělou kampaní za bezpečnost a boj proti mikrokriminalitě, s paralyzovanou a rozhádanou opozicí, a plíživou finanční krizí, nedokáže významně postavit na odpor tomuto plánu. Již dnes ale je jasné, že věštecká koule vlády nezafungovala dobře. Koncem září začali protesty proti refor-

mě, které každý den dostali a dostávají do ulic desetitisíce lidí, a které vyvrcholily ve stávce 30. října, kdy v Římě demonstrovalo na milión lidí, v dalších městech vyšlo do ulic další statisíce studentů, učitelek a profesorů, a celkově bylo zavřeno na 80% škol. Toto hnutí, které zasáhlo všechny řády škol, od základních až po vysoké, bylo nazváno L' Onda (Vlna), si vybralo dva hlavní slogany „My vaši krizi nezaplátíme“ a „Když nám zablokuje budoucnost, my vám postavíme města“: tyto hesla dostatečně ukazují několik zvláštností, které lze zpozorovat.

První heslo odkazuje na pocit nespravedlnosti, který mnozí cítí: zatímco největší ekonomické velmoci (včetně Itálie) ochotně nalívají desítky a stovky miliard do krachujících bank a finančních institucí, ty samé státy se snaží šetřit a škrtat veřejné služby. Proto také L' Onda stojí o spolupráci s odbory a zaměstnanci, což dokázala masová účast na generální stávce základnových odborů Cobas a SdL 17. října, a na vytvoření zvláštního silného pouta s kováky z Fiom-Cgil a pracujícími ve veřejné správě. Je také jasné, že náhlá síla toto hnutí stále více posunuje největší italskou odborovou centrálou CGIL ke generální stávce. Hnutí se také snaží nejen vytvořit vlastní koncepci reformy školství, ale společně s dalšími subjekty najít alternativní řešení současné finanční krize.

V druhém heslu je možné vidět další důležité rysy tohoto hnutí. Je skoro až překvapivé,

že obrana školství a studia má masovou podporu mezi teenagery, kterým jsou dennodenně mass-médií sugerovány jako výhodné a možné jiné možnosti životního vzestupu než vzdělání a škola, např. stát se

městských tahů a železničních nádraží, přímé akce proti subjektům protivníka (ministerstva, banky, vládní úřady), samospráva a okupace škol (i těch základních) a fakult, ale také přednášky pod širým

na ochranu demonstrace, se s policajty zdravili a navzájem si tykali. Navíc náměstek ministra vnitra Francesco Nitto Palma uvedl, při interpelaci ze dne 31. října, jasně falešnou verzi událostí: podle něho se neonacisté jen bránili útokům antifašistických studentů.

N i c m ě n ě hnutí jde dál. Politické strany a část odborů sází na vyvolání referenda, které by zrušilo školní reformu. Místní samosprávy a kraje už poslali reformu k Ústavnímu soudu a mnozí starostové, hejtmánové a přednostové okresů tvrdí, že použijí občanskou neposlušnost a reformu

nedodrží. Samotná L' Onda teď diskutuje jak dál, protože jej jasné, že referendum, které by mohlo zákon zrušit, nebude dříve než na jaře roku 2010, a proto je nutné najít střednědobou a dlouhodobou strategii protestů. Hnutí ale chce, na rozdíl od stran parlamentní opozice, dotlačit vládní koalici, aby zákon sama stáhla. Je ale dost pravděpodobné, že Berlusconiho většina neustoupí a všechny síly se přesměrují k občanské neposlušnosti, ke krokům, které by znemožnili zavedení reformy na školách a k vyhrání referenda, ke kterému ale musí dorazit nejméně 50% +1 volič, aby bylo platné (lze předvídat, že podobně jako v minulosti, se pravice vysloví pro neúčast v referendu). Zdá se tedy, že v Itálii bude podzim docela horký, a určitě odlišný než ten v hlavách jejich vládců.

JAKUB HORŇÁČEK

modelkou, hvězdou ze Super-Star, či účastníkem jedné z mnohých zábavných pořadů či reality show. Obzvláště v Itálii, dominované pořady z Berlusconiho televizí, mohl mít tento model osobní budoucnosti zakořeněnou kulturní hegemonií. Přesto, zdá se, tomu tak není.

Další rys je to, co by se dalo nazvat paradigma protestů proti CPE. L' Onda se nechala několikrát slyšet, že jsou jí blízké způsoby protestu z dob boje proti Contract du premiér embauche ve Francii. A opravdu L' Onda se dosti podobá bojům proti CPE: chybí jí hierarchická a vertikální struktura, nemá jasné a všemi uznávané leadery, staví se kriticky k tradičním strukturám (např. odbory, zavedené studentské organizace), a prohlašuje svoji nezastupitelnost některou ze stran politického spektra. Navíc sází na radikální ale také kreativní způsoby protestů jako blokády hlavních

nebem, bílé noci ve školách, atd. Klade také důraz na kolici se světem zaměstnanců a na nemožnost kompromisního výsledku: zákon musí být zrušen.

Perspektivy

Vláda je hnutím zaskočená, a začala vyhrožovat postihy a trestními oznámeními. Navíc existuje podezření, že se napomáhá infiltraci hnutí neonacistickými organizacemi. Jde o známý incident z 29. října, kdy 60 neonacistů napadlo na římském náměstí Navona studentskou demonstraci, když jim studenti nedovolili dát do čela průvodu transparenty neonacistické organizace Blocco Studentesco. Neonacisté, i přes všechna kontrolní stanoviště policie, dokázali na náměstí přistavit dodávku, kde měli baseballové páky a nože, kterými napadli přítomné studenty a dokonce, po zpožděném zásahu policie

Přidejte se k Ne základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat
- * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
- * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáček...)
- * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

info@nezakladnam.cz

Závěry z Malmö

Na konečné schůzi Evropského sociálního fóra 21. září byla přijata rezoluce, která vyhlásila 4 důležité mobilizace. Především se účastníci fóra zavázali k vytvoření společné Evropské kampani proti sociální a pracovním politikám Evropské Unie. Jak známo, Evropská unie už dlouho sleduje neoliberalní kurz vůči sociálním a pracovním právům. Její direktivy a nařízení se snaží podněcovat privatizaci sociálních služeb (např. privatizace vody, Bolkensteinova směrnice a jiné další rozhodnutí), rušení některých práv zaměstnanců (návrh na liberalizaci pracovní doby, který předpokládá možnost až 60 nebo 65 hodinové pracovní doby, pracovní flexibilita) či omezování práv migrantů (nově schválená „Směrnice hanby“). Hnutí chce vytvořit kampaň, která začne 5. a 6. prosinci v Paříži (demonstrace při příležitosti ukončení francouzského předsednictví E.U. a mezinárodní seminář o demokratizaci institucí E.U.), bude pokračovat účastí na odborové demonstraci 16. prosince ve Štrasburku proti zavedení 60 hodinové pracovní doby, bude mít další důležitý

moment v summit světových hnutí za veřejnou vodu, který se uskuteční od 16. do 22. března v Istanbulu. Kampaň

také v prosinci 2009 v Kodani. Nikoliv náhodou obě města leží na břehu moře: právě pro přímořské státy klimatické

paktu. Proto se účastníci hnutí shodli, že je potřeba vytvořit v jednotlivých regionech Evropy akce, které by takovou propagandu narušily. ESF vyzývá k vytvoření místních iniciativ a akcí, které by poskytovaly informace alternativní vládním propagandám a které by žádaly zrušení tohoto vojenského paktu. Proto také, při příležitosti výročního summitu ve francouzském Štrasburku a německém Kielu, proběhne 4. dubna 2009 velká demonstrace za rozpuštění NATO.

V červenci 2009 proběhne v Itálii zasedání G-8 a G-20. Podle dostupných zpráv by měl summit stvrdit nový finanční řád, který bude vypracován v předchozích měsících jako reakce na současnou finanční krizi. Zasedání G-8, v posledních letech stále méně důležité mezinárodní instituce, tak nabývá nového charakteru a může stát dobrou příležitostí pro alterglobalizační hnutí, aby znovu zopakovalo, že nestojí o žádnou obrodu kapitalismu, jak ji nazývá Sarkozy, ale opravdovou alternativní a jinou společnost.

JAKUB HORNÁČEK

má vyvrcholit v březnu, kdy bude uspořádán v Bruselu kontrastní evropského hnutí za jinou Evropu.

Ovšem není tady jen sociální otázka. Na problémy klimatických změn reagovalo Evropské sociální fórum účastí na mobilizaci za řešení klimatických změn, která proběhne 6. prosince v polské Poznani. Další důležitá mobilizace bude

změny znamenají obrovské nebezpečí, jelikož zdvihnutí hladin moře by mohlo zatopit mnoho hustě obývaných regionů, což může vyvolat migrační vlny, které se týkají samozřejmě i států bez přístupu k moři.

Účastníci ESF se také shodli, že 60. výročí založení NATO bude zneužito mnohými evropskými vládami k propagaci války a tohoto útočného

USA bombarduje Pákistán a nestabilita roste

Odpor proti okupaci Afghánistánu roste, šíří se a vítězí. Jako odpověď se ustaraná americká armáda blíží k válce s Pákistánem. První tři roky zde neexistoval prakticky žádný odpor vůči okupaci. Pak se začal objevovat. Jeden z důvodů byl, že Afghánci očekávali rekonstrukci a ta nenastala.

Peníze z USA byly skrovné – a většina z nich šla zahraničním zaměstnancům nevládek, kteří vydělávali mezi 30.000 USD a 200.000 USD ročně, zatímco průměrný příjem na osobu v zemi byl méně než 300 USD.

Další důvodem pro odpor byly akce západních sil na pašánském jihu a východě. Vládmali se do dveří, zmlátili lidi a zastřelili je.

Odpor

Když se Afghánci bránili,

USA a jejich spojenci v NATO přivolali letecké útoky a bombardovali vesnice. K odporu se přidaly celé komunity.

V roce 2005 začal odpor nejprve v pašánských oblastech. Jednalo se o lidové povstání.

Levice, liberálové, sekularisté a islamisté ze severu země spolupracovali všichni, tím způsobem či oním, s okupací.

Jediná síla na národní úrovni, která volala po totální opozici k okupaci, byl

Taliban. Vesničané se tak rozhodli je podporovat.

Polovina Afghánců jsou Paštuni, stejně tak jako většina Talibanu. Ale od roku 2007 se odpor šíří celou zemí.

Nevládky produkují mapy, které jejím lidem ukazují kam je bezpečné cestovat. V roce 2006 byl jih a východ nebezpečný. Nyní je nebezpečná většina země.

USA se bojí, že hlavní město Kábul bude odříznuto.

Odpor nyní kontroluje dvě

ze tří hlavních cest do Kábulu. Pokud by odřízli třetí, USA by musely letecky dopravovat jídlo k naplnění dvou miliónů lidí.

Jako odpověď začaly okupační síly s eskalací bombardování vesnic. Ale afghánská vláda Hamida Karzaie leží na podpoře v zemi. A ti, kdo ji podporují nemohou tolerovat současné bombardování.

Karzaie volal po ukončení bombardování NATO. Ale okupační síly je nemohou zastavit. Je to jediný způsob, kte-

rým umí bojovat. Nemohou tolerovat férový boj, protože by ho prohráli.

A armáda USA začala bombardovat pakistánské vesnice. Lidé na obou stranách afghánsko-pakistánské hranice jsou většinou Paštúnové. Paštúnové na Pakistánské straně cítí sympatie s Afgánským odpo-

V posledních letech organizovali to, co pakistánská média nazvala „místním Talibanem“. Pakistánská armáda odpověděla invazí do tradičně autonomních „kmenových“ území podél hranic, aby pakistánský Taliban potlačila.

Taliban zabil stovky pakistánských vojáků.

Pakistánské veřejné mínění nesouhlasí s vládní aliancí s „válkou proti terorismu“. Poslední volby a odstranění prezidenta Musharafa, americkou podporovaného diktátora, znamená, že vláda musí nyní věnovat nějakou pozornost veřejnému

mínění.

Hranice

Ale USA vidí, že afgánský odpor má nyní bezpečná

území, kam může ustoupit, opočítat a kde se může vybrojit.

Protože generálové USA v

Afghánistánu prohrávají, hořečně se snaží udělat něco, aby odpor zlomili. To zvyšuje rizika pro vojáky. Nedávno ztratila jedna jednotka USA

devět mužů v jednom dni, a francouzská deset mužů.

Volají po navýšení počtu vojáků. A USA začala s regu-

létním bombardováním vesnic v Pakistánu za použití bezpilotních letadel.

Začala posílat speciální jednotky přes hranice, aby útočily na pakistánské vesnice.

Armáda USA také tvrdí, že probíhají regulérní přestřelky na hranicích mezi pakistánskou armádou a vojáky USA.

V jednom takovém souboji nedávno americké síly přivolaly bombardéry, které zabily 11 pakistánských vojáků.

V normální zemi by to znamenalo vyhlášení války. Pakistánská armáda a vládnoucí třída jsou vystrašeni ze ztráty podpory USA.

Konsekvence války USA z Pakistánem by byly hrozné, tak se obě strany drží zpátky. Ale vzrůstající síla odporu v Afghánistánu tlačí okupanty k extrémním řešením.

**PŘEKLAD ZE SOCIALIST WORKER
č. 2119 MARTIN ŠAFKEK**

Ruská revoluční levice, protiválečné hnutí a odbory

Rozhovor s Iljou Budrjatskise a Kirilem Medvěděvem, členy ruské socialistické organizace Vpered (Vpřed).

1. Kremelská rétorika „patriotismu“ a odrážení „militantního humanismu“ NATO dokázaly oslovit lidi a shromáždit je za státní mocí a posílit své struktury. Jak ruší revoluční socialisté reagují na situaci v USA a na rozšíření NATO na jedné straně a na imperialismus Ruska samotného?

KM: Pokud nemluvíme o Komunistické straně ruské federace (KSRF), která se celkem očekávaně přidala k vlastenecké oslavě války, je pozice Vpered (stejně jako další revolučně marxistický organizací), že to, co se vy-
dává za „zájmy ruského státu“, jsou zájmy korporací a státní byrokracie, nikoli zájmy obyčejných pracujících. Proto také podporujeme právo Osetinců na sebeurčení, ale v žádném případě nepodpo-

rujeme ruský imperialismus a režim Putina a Medvěděva. Jsme připraveni bránit práva jakéhokoli národa utlačovaného ruským imperialismem. Stejně tak jsem proti nacionalistické, represivní Saakašviliho vlády a bloku NATO, který ji podporuje.

2. Podle téhle analýzy to skoro vypadá, jako by pokus Ruska obnovit svůj vliv na Kavkaze a na Ukrajině, povede k dalším vojenským konfliktům podobným jako scénáře, které předkládají západní liberální media, tj. ruský útok na Ukrajinu kvůli Krymu?

IB: Domníváme se, že ruský kapitál je v tuto chvíli více orientován na ekonomickou expanzi do postsovětského prostoru. Předky k tomu použité mohou být ekonomické

nebo politické, stejně jako vyhrožování použitím síly. To můžeme docela jasně vidět v aktivní roli, kterou hraje Rusko v politické krizi na Ukrajině, kde Timošenkové a Jankovičovi, jež se orientují v zásadě náhodně na různé části ruských elit, podařilo izolovat proamerického prezidenta Viktora Juščenka. Myšlenka oddělit ruský hovořící oblasti se zdá být spíše nástrojem propagandy, než skutečné politická možnost.

**3. Podepsání smluv, jež dovolují umístit americké vojáky, rakety a radar na území Polska a České republiky, stejně jako cvičení ruských bombardérů ve Venezuele a navýšení vojenských výdajů o 189 miliard dolarů, aby-
chom jmenovali jen několik příkladů, se zdá být eskalovat závody ve zbrojení. Jaká je povaha současného ruského přezbrojování a vyvolá to nějaký široký odpor?**

**Vpered (Vpřed) je ruská organizace revolučních socialistů. Vznikla v roce 2005 po rozkolu v organizaci Socialistický odpor. Nyní má Vpered místní organizace v několika městech (Moskva, Nižny Novgorod, Petrohrad, Samara, Saratov, Tyumen, Jaroslavl). Vydává stejnojmenný čtrnáctideník. Organizace je pozorovatelem ve VI. internacionále.
web: www.vpered.org.ru**

IB: Ruský státní rozpočet na příští rok předpokládá výrazný nárůst výdajů na armádu. Významné škrtky utrpí školství, zdravotnictví a zdroje na výstavbu bytů a údržby. Pracující třída zaplatí za eskalaci konfliktu jako v Rusku, tak mimo něj. Opozice vůči militarismu je pro nás nerozlučně spjata s opozicí vůči neo-liberálním reformám a potlačování práv pracujících. Tak zvaná sociální hnutí v Rusku jsou dnes ta, která se soustředí na boj proti reformám ve sféře bydlení. Stále rostou, ale ještě jsou daleko od toho, abychom je mohli nazvat masovými. Navíc nemají jasnou politickou představu. Naším úkolem je pro nás přinést politiku do těchto hnutí pracujících, studentů, obyvatel a spojit je s antimilitaristickým bojem.

třeba pokračovat v pravidelné protiválečné agitaci v odborech a sociálních hnutích, než dělat separátní protiválečnou kampaň.

KM: Nedá se říci, že by levice byla na válku na Kavkaze nějak dobře připravena. Snažit se přijít s tím, jaký druh odpovědi by na imperia-

je v Rusku, pokud se budeme bavit o boji pracujících? Nejznámějšími příklady budou asi stávky v továrnách Fordu a VAZ ve Vsevolzsku a Jaroslavli, kterých se zúčastnili stovky dělníků. Můžete nám říct něco o situaci tam a o jiných podobných akcích?

snází vměšovat do vnitřních záležitostí odborového svazu a získat seznam jeho členů. To by je mohlo vystavit nebezpečí perzekuce. Odborový svaz ve Fordu a další skutečné odbory z leningradské oblasti se spojily ve „Výboru na organizaci solidárních akcí“. Nyní se soustředí právě na boj se zneužíváním daňových zákonů. Kromě fordáckých organizací, je jedním z vynikajících členů ITUAW také odborový svaz „Jednota“ (VAZ Toljati). Tento odborový svaz zahrnuje mimo jiné organizace z Reno-Avtoframos (Moskva), TagAZ (Taganrog), Volkswagen (Kaluga) a Controsvarmash (Tver).

KM: Největší problémy jsou dnes v továrně TagAZ, kde jsou členové odborů stavěni před soud, je jim vyhrožováno a

4. Jaký druh antimilitaristické kampaně a akcí za této situace vaše skupina a další plánujete organizovat?

IB: Vlastně protimilitaristické hnutí v Rusku téměř chybí. V prvních dnech války uspořádaly rozličné skupiny radikální levice, včetně Vpered, množství protiválečných akcí v různých městech po celé zemi – většina z nich byla ale malá. Jedním z důvodů bylo to, že slogany byly příliš obecné, měly jen málo společného s každodenním životem většiny lidí. Myslíme si, že je nyní

listickou hysterii měl přijít od relativně slabé neparlamentní organizace, tak, abychom byli slyšet, je dnes náš hlavní úkol. Nedávno jsme se podíleli na protiválečném protestu v Moskvě a organizovali jsme otevřené plénum revolučních marxistů „Rusko a ruská levice po 08.08.08“. Stejně tak jsme zorganizovali vzpomínkový happening na památku odporu české společnosti proti invazi vojsk Varšavské smlouvy a dnes podporujeme protiválečné hnutí proti raketové obraně USA.

IB: Jedna z posledních největších stávek byla organizována v srpnu doktory v přístavním městě Tuapse. Nicméně dělníci v závodě Fordu v Vsevolzsku zůstali tím hlavním příkladem pro ostatní dělníky v automobilových závodech. Odborový svaz ve Fordu hraje vedoucí úlohu v Mezioblastním odborovém svazu automobilových zaměstnanců (ITUAW). Nicméně situace ve Vsevolzsku je nadále obtížná. Vláda se pomocí své „daňové politiky“ snaží donutit odborový svaz k zveřejnění jeho interních dokumentů a účetnictví. Vše nasvědčuje tomu, že se policie

dokonce jsou mláceni. V odpovědi na to spustila ITUAW napříč regiony kampaň proti policejnímu násilí. Nicméně ITUAW, která pozvolna roste a aktivně spolupracuje s levicovými organizacemi, není pro ruské hnutí pracujících typická. Většina odborových svazů zůstává vysoce zbyrokratizovaná, slabá a apolitická. Stávky a protesty zůstávají většinou na lokální úrovni a izolované. Právě proto byly dvě poslední stávky v KAMAZ a JAMZ (automobilky v Jaroslavli), stejně jako další stávky, poraženy.

**OTÁZKY KLADL
ANTON NIKOLOTOV**

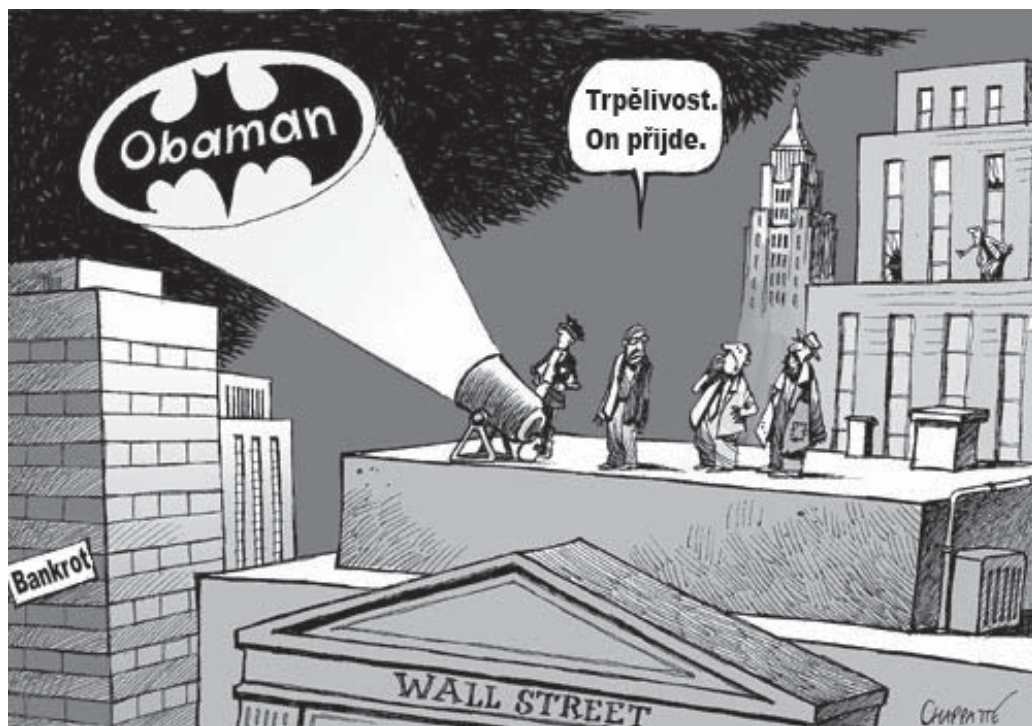
5. Co se dě-

Solidarita je Váš časopis!

- * každý měsíc už více jak dva roky alternativní zprávy z domova i ze světa
- * reportáže z demonstrací, protestů a stávek
- * antikapitalistická teorie a analýzy

Předplaťte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

CITÁT MĚSÍCE:

Poté, co se Obama okamžitě nepřihlásil k radaru, dopálil se náš starý známý **Henry Obering** a vypadla z něj opravdová perla:

„Pokud nyní evropskou část protiraketové obrany zrušíme, oslabíme tím naše možnosti nasadit v budoucnosti naše síly a techniku v této oblasti. A oslabíme tím i pozici Spojených států v NATO“ (Aktualne.cz)

SocSol v hnutí

Když je hladina klidná, i vlny způsobené malým kamenem jsou viditelné.

SocSol není velkou skupinou, naše aktivita je však důležitá i v rámci ČR.

1998 Rasisty je zavražděn zahraniční student. SocSol iniciuje sérii bouřlivých protestních demonstrací. Vzniká Iniciativa proti rasismu. Její aktivisté např. přelepují volební billboardy Republikánů, pořádají blokady volebních stánků. Přispějeme k tomu, že v českém parlamentu nesedí fašisté.

2000 V Praze se připravuje sjezd MMF, symbolu sociální a ekologické devastace v globálním kapitalismu. SocSol se aktivně zapojuje do Inicativy proti ekonomické globalizaci (INPEGU).

Protesty jsou velkým úspěchem hnutí. Na demonstraci se sjede 15.000 lidí, finančníci končí o den dříve.

2002 Ve Florencii se koná první Evropské sociální fórum (ESF). Zde probíhá miliónový protest proti chystané invazi do Iráku. SocSol jako jediná česká antikapitalistická skupina pořádá na fórum výpravu.

Organizujeme také početné kontingenty z ČR na následná ESF v Paříži a Londýně.

2003 Bush útočí na Irák. SocSol inspiruje vznik Inicativy proti válce a podílí se na jejím fungování. Iniciativa se stává ohniskem demonstrací proti chystané invazi.

I v lidé v ČR se tak zapojí do největší světové protiválečné demonstrace v dějinách. 15.2.2003 protestuje 15 miliónů lidí.

USA a Británie dnes uvažují, jak se stáhnout. K tomu značně přispělo protiválečné hnutí.

2006 Provalují se plány na vybudování americké základny. Vzniká Iniciativa Ne základnám. Do této doby sdružuje více než šedesát organizací, organizuje petici, debaty, demonstrace a happeningy. U vzniku však byly skupiny pouze tři – a hádejte, kdo byl zase u toho?

Zastavení základny by bylo velkým vítězstvím demokracie v ČR a posílením hnutí proti globálnímu kapitalismu a válce.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:

Adresa:

Telefon:

E-mail:

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujících a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracujících tříd a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

Pohyb za Obamou

Volby ve Spojených státech ukázaly touhu po zásadní změně. Co nám ale mohou volby prozradit o bitvách, které nás čekají?

Miliony lidí na celém světě slavily zvolení Barracka Obamy za prezidenta USA a tedy konec Bushova nenáviděného režimu.

Ačkoliv bylo jeho vítězství mnohými předpovídáno, nic asi nemohlo přepravit na ten radostný šok, když Američané zvolili jako svého prezidenta černocha.

Ve zprávách jsme mohli vidět smíšené davy v ulicích. Mnoho z nich hovořilo s hrdotí o tom, co se stalo, zejména o tom, že zvolení Obamy byl kolektivní čin.

Tento obraz je podpořen rozsáhlými výzkumy, které ukazují, kdo se ztotožnil s Obamovou výzvou ke změně.

Obama získal obrovskou podporu od afroamerického obyvatelstva. Volilo ho něco kolem 95% všech černošských voličů.

Získal také podporu dvou třetin latinoameričanů. To je velmi důležité, protože tato

voličská skupina podporovala v roce 2004 G. W. Bushe a během primárek se vyjadřovala pro H. Clintonovou.

Jedna z věcí, které narušily podporu latinoameričanů

skému zákonu, který prosadili republikáni.

Mezi bílými Američany volilo 43% Obamu a 55% McCaina. Přesně opačné výsledky byly u lidí mladších 30 let.

hu mobilizace, která stála za Obamou. Na jedné straně mobilizace zdola mezi chudými, černými a pracující třídou, všichni rozezlení ze zhroutení ekonomiky a z ničivé války.

Na druhé straně zde máme korporátní mobilizaci zhora. Mnoho jsme toho slyšeli o jeho schopnosti získat prostředky z velkého množství malých příspěvků. Nicméně hned jak Obama prorazil v primárkách, začalo do jeho pokladny proudit velké množství prostředků z velkého byznysu.

V polovině října nasbíral obrovskou sumu 640 milionů dolarů a utratil 250 milionů za televizní reklamu. Naproti tomu McCainův rozpočet byl sotva 47 milionů dolarů.

Obamovo vítězství je tak výsledkem spojení dvou sil: jedné zdola a druhé shora.

Americká pracující třída se postavila za požadavek „změny“ ohledně hrozného stavu ekonomiky a „nekonečné“ války v Iráku.

Ale stejné faktory vedly část vládnoucí třídy k zastavení své předchozí podpory G. W. Bushovi a neokonzervativcům.

Velkou otázkou zůstává, která z těchto sil převládne během následujících let. Možná bylo vyhlášeno příměří, aby se Obama dostal do Bílého Domu, ale příměří netrvá věčně.

**PODLE SOCIALIST WORKERU,
JAN MÁJÍČEK**

Hlubší analýze amerických voleb se budeme věnovat v prosincovém čísle Solidarity.

republicánům, byly demonstrace za práva imigrantů v květnu 2006. Více jak dva miliony latinoameričanů a jejich stoupenců vyšlo do ulic, aby protestovali proti antiimigrant-

Demokraté také zaznamenali značný nárůst podpory ve většinově bílých, venkovských a tradičně republikánských státech jako Severní Dakota, Utah a Montana.

Není pochyb o tom, že Obamův apel překlenul rasové rozdělení. Nicméně třídní složení hlasů pro něj nám prozradí o mnoho více.

Pokud rozdělíme americké domácnosti podle úrovně jejich příjmů, budou ty nejchudší volit naprosto drtivě pro Obamu: podpořilo ho 73% voličů s ročním příjmem nižším než 15 000 dolarů.

Čím vyšší jsou příjmy, tím nižší je Obamova podpora až dojdete nahoru, kde se trend obrací.

Většina 52% domácností s ročním příjmem vyšším než 200 000 dolarů ročně volila demokratického kandidáta.

To jen odráží dvojí pova-

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682